

DEN NORSKE KIRKE

Asker menighet

Samtalekvelder på Askertun 2021–24

Samtalekveldene er lavterskel samtaler om tro og liv. De som kommer, sitter i en ring. Etter to korte innledninger om det oppsatte temaet, er det fritt for den som vil bidra i samtalen. Det har pleid å komme 14–17 deltakere, noe som har gjort det mulig å snakke sammen i ringen.

De første samtalekveldene ble holdt høsten 2021; de siste våren 2024. En liten gruppe på 12 var med i begynnelsen. Ved avrundingen i april 2024 sto 54 personer på samtalekveldenes e-postliste, men ikke alle disse har møtt opp.

Sigrun Møgedal var sentral bak initiativet, med utspring i diakoni- og frivillighetsutvalget i menigheten. Menighetsrådet, soknepresten, diakonen og daglig leder var involvert i utviklingen av idéen.

Fra oppstarten ble samtalekveldene ledet av Sigrun Møgedal og Knut Lundby. Fra høsten 2022 gikk Kirsti Bryn Lium inn i Sigruns sted. Fra staben har diakon Inga Mari Ramsfjell-Kind hele tiden vært en sentral medspiller.

Samlingene har vært holdt på Askertun, fra 19.30 til 21.00. I forkant har det vært enkel servering med te, kaffe og mineralvann.

I alt har det vært holdt 18 samtalekvelder. Hver gang er det skrevet et kort sammendrag av innledningene og samtalen. Alle disse oppsummeringene er gjengitt nedenfor.

Samtalekveldenes symbol:

(1) 21. september 2021: **Om samtalemøter på Askertun**

Samtalekveldene er en lavterskel, åpen møteplass for uformell dialog om spørsmål som utfordrer tro og liv, menighet og kirke, som en del av menighetens diakonale arbeid. organisert i forståelse med menighetens diakoniutvalg. Sigrun Møgedal ledet samlingen.

- Det er samtalen mellom de som deltar som står i sentrum, og bygger på deltakernes egne fortellinger, spørsmål og erfaringer.
- Samtalen knyttes hver gang til et oppstarts-tema, og formes videre ut fra hva de som kommer er opptatt av, med fleksibilitet og åpenhet til å svare på ulike typer behov og tema.
- Samtalen er åpen for alle, på en fast kveld i måneden, der folk kan komme og gå uten noen forpliktelse å delta hver gang, men en liten kjerne av deltakere som legger til rette.
- Løpende momenter fra samtaler vil gjøres tilgjengelig og bidra til kontinuitet, inspirasjon og utfordring for menigheten.

Utgangspunkt ved oppstart:

Samfunnet har endret seg – påvirker tanker om livet, om mening og livssyn

Du blir ikke kristen i Norge nå uten å tenke selv!

Vi trenger inkluderende møteplasser - det er økende behov for dialog mellom kulturer
For noen har pandemien betydd endring av livssyn og livsstil. Hvordan kommer vi nye i møte?

Hva vil det si å være kristne i et sekulært miljø?

Meningsutveksling og meningsbryting gir inspirasjon.

Korona erfaringen har skapt en ny situasjon, vi har opplevd noe mer ekte om livet

Sårbarhet, død og ensomhet har kommet nærmere.

Hvordan engasjere seg i noe annet enn det som ofte har fylt tiden – TV.

Er vi tatt av ego-krisen?

Vi er bare mennesker, vi er sårbare, men det finnes et åndelig liv som går tvers gjennom ensomhet og ego.

Det er nå vi kan hjelpe de som trenger en åpen kirke, hvor de kan finne håp, ro og fred.

Det er styrke i å dele fortellinger.

Hvordan har du hatt det siden sist?

Små, daglige ting henger sammen og kan gi gjenklang.

Å være der for hverandre.

Må ha snev av å være personlig.

Mange går med tanker de ikke får snakket om.

Små fortellinger ufartliggjør.

Barn og foreldre er presset av vellykkethetsidealer.

Konfirmantenes tilbakemelding fra konfirmant tiden var at det «var fint å snakke om ting vi aldri snakker om ellers».

Asker menighet som kultur

Vi er veldig «hvite» - hvordan åpner vi for større mangfold som reflekterer alle som bor i Asker? På tvers av mange ulike skillelinjer.

Vi hører og tar imot – men lite plass til spørsmål vi strever med - Hvorfor er jeg her? Hvorfor er vi her?

Det er vanskelig å snakke om religion – ikke bare med de som har annen religion. Hvordan møter vi de som har tatt avstand?

Samtalekveldene må ikke erstatte videre arbeid med tema som det globale utvalget satset på (grønn kirke, global rettferdighet, flyktninger, misjon på nye måter) - slike tema kan ivaretas på kirkekaffe og egne møteplasser, så kan spørsmål som springer ut av disse bringes inn til samtale på samtalekveldene).

(2) 19. oktober 2021: **Å høre til**

Randi Hernes og Tormod Vaksvik Håvaldsrud innledet til samtalen om spørsmålene:

- Hvem er jeg, og hva passer jeg til?
- Hva gjør jeg når jeg ikke passer inn i roller som andre stortrives i?
- Hvordan bryter vi med forventninger for å finne vår måte å leve livet på?

Er kirke og menighet et sted å bare kunne være; uten forventninger, krav og prestasjoner?

Er et «sted å være» forskjellig fra et «sted å høre til»?

Er det nødvendig å bevise tilhørighet?

Vi beveger oss daglig og gjennom livet på tvers av ulike fellesskap og møteplasser, der «koder» som åpner og stenger for å høre til oppleves forskjellig. Det gjelder også kirken. Å lytte til og samtale om erfaringer med slike «koder» kan bidra til å skape rom for hverandre i kirke og menighet.

Vi leter etter mening for oss selv, men også etter hva det betyr for handling sammen.

Å fortelle om Jesus, å leve som Jesus gjorde; innholdet i dette er ikke så lett å formidle i dag. Hvorfor er det slik? Hva er det som driver deg?

(3) 16. november 2021: **Hva driver deg? Å bety noe for andre**

Dagrun Røyrvik og Håvard Sporastøyl innledet til samtalen.

Et bredt spekter av drivkrefter; lengsel og undring, begeistring og plikt, motiverer oss - på forskjellige måter i ulike sammenhenger.

Er det noe spesielt med kirke og menighet?

Et viktig utgangspunkt er å erkjenne både likhet og ulikhet i det som driver oss

Drivkrefter som samler er å bety noe for andre – og hverandre

Hvis kirken ikke skaper fellesskap med raushet, kjærlighet og åpenhet – hva gjør vi da?

Noen har gløden i øynene som inspirerer, noen gjør jobben med å få ting og systemer til å fungere.

For noen handler det om å bli spurt, bli regnet med og «ta plass»

For andre handler det om å oppdage ny mening, la seg begeistre og vekke til tjeneste
Kirken må romme ulikhet og mangfold, og samtidig noe fast og gjenkjennbart

Hva betyr det at kirkens liturgi, nattverd og velsignelse åpner og skaper trygge rammer for noen, mens de også kan stenge, fremmedgjøre og skremme?

(4) 15.februar 2022: **Trygghet og avstand**

Kirsti Bryn Lium innledet til spørsmålet som var stilt for kvelden: Hva betyr det at kirkens liturgi, nattverd og velsignelse åpner og skaper trygge rammer for noen, mens de også kan stenge, fremmedgjøre og skremme?

Sang og musikk, bevegelser og hvordan kirkerommet brukes, kan skape både trygghet og avstand. De som kommer, må kunne kjenne seg trygge. Men hva som skaper trygghet og fellesskap er ikke likt for alle. Salmer og sang kan være nøkler til fellesskap og tilhørighet, men ulike tradisjoner kommuniserer ulikt. Det som oppleves som fremmed, gjør fellesskap vanskelig. Hva betyr det at presten løfter hendene? Og alteret langt framme? Mye handler om kjennskap og kunnskap, det gjelder ord, symboler og hele liturgien, ikke minst nattverden. Gamle tradisjoner var stengende, men nå er det kanskje for åpent? Forholdet mellom det kollektive og det individuelle er kanskje ikke så klart? Flere lengter etter å kunne knele rundt alterringen og oppleve at ringen også omfatter de som er gått bort. Er det lavere terskel på «motorveien» nede på gulvet? Trenger vi mer høytid, mer ro, mer fellesskap? Mer undring over kontakten med det hellige? Mer samtale om synd og nåde?

(5) 15. mars 2022: **Hvordan kan vi forstå synd i dag?**

Jens Lægreid (som nå heter Leirvik!) innledet. Han hadde prekt om hvordan vi kan forstå synd i dag da han ble ordinert et par måneder tidligere. Sigrun Møgedal kommenterte før samtalen i ringen.

Synd er for mange et ord som er vanskelig og «gammeldags», forbundet med forbud, skyld og skam. Når er vi bra nok? Pietismens forbud mot alt vi ikke kan gjøre, er en avsporing. Samtidig er synd et grunnbegrep i Bibelen som handler om å bomme på målet, å gjøre feil. Det som skaper avstand og fjerner oss fra Gud. Må vi skille mellom personlig synd og arvesynd? Er det slik at vi alle bærer det i oss; at vi alle er gode eller dårlige? Det er et blindspor å tro at vi kan unngå å være syndige. Det angår den enkeltes handlinger, men også kollektivet vi er en del av, det som bryter ned den enkelte, fellesskapet og naturen. Som grunninnstilling søker mennesket sitt eget. Noe er rett og galt – hva er det som stenger for at jeg og andre ikke kommer i kontakt med Gud? Gud er den som er. Synd som brudd med Gud er integrert i kirkens liturgi. Vi kommer ikke utenom – så hvordan kan vi «ta begrepet tilbake»? Mange trenger hjelp til å rydde og bearbeide ting vi har dårlige samvittighet for. Hvordan forstår vi at dette handler om både individuell og kollektiv synd? Kanskje må vi gi stillheten mer rom i liturgien? Bekjennelse og tilgivelse åpner opp for samtalen med Gud. Å være tilgitt; sett – avslørt – elsket – satt fri, oppleves ulikt, men åpner for samtale om møtet med Jesu kjærlighet, frigjøring og nåde. 1. Johannes brev, vers 7–10.

(7) 19. april 2022: **Frigjøring og nåde**

Jens Lægreid (Leirvik!) innledet igjen, denne gang sammen med Ingjerd Kvalvaag Flæte.

Hvis synd er avstand fra Gud, hva er da frigjøring og nåde? Den som kjenner synd, behøver nåde. Nåde er å erkjenne at avstanden til Den hellige er umulig stor, men at vi likevel anerkjennes av Gud. Nåden bryter ned «streken» mellom innenforskap og utenforskap og utfordrer til sosialt engasjement og til å bygge fellesskap som frigjør. Mens «nåde» er hyppig brukt i Bibelen er «frigjøring» er bare nevnt få ganger: I Det gamle testamente om en framtid som venter, slik også frigjøringsteologien i Latin-Amerika har fanget det opp. I Det nye testamentet er «frigjøring» fortid, at Jesus har frigjort oss fra synd med sitt offer. Men hva skal du med nåde hvis du er frigjort, slik mange i dag opplever det gjennom selvrealisering? Andre strever med selvforakt og dårlig selvfølelse. Hvordan kan vi da snakke om nåde og frigjøring? Hva kan vi gjøre med uroen over at vi ikke når ut over vår indre krets med muligheten for frigjøring og nåde? Nåden er for alle og er gratis. Gud frigjør oss fra å utøve makt som trækker på andre. I våre liv kan vi få glimt av frihet, glimt av nåde. Det gir himmel over livet.

(7) 20. september 2022: **Måltidets rolle i fellesskapet**

Inga Mari Ramsfjell-Kind og Valborg Lien Syvertsen innledet med hvert sitt perspektiv på måltidets rolle i fellesskapet, i nattverden eller andre samlinger. Kan måltid stenge?

Samtalen viste hvor forskjellig vi kan reagere på måltider i kirkelig sammenheng. Asker menighet legger vekt på å skape fellesskap med tiltalende mat i mange av sine arrangementer. Mange, ikke minst mennesker som bor alene, verdsetter dette. For andre kan måltidene i menigheten bli «mye å fordøye», en barriere på vei mot kirkens budskap. Det er ikke opplagt at alle søker et fellesskap ut over selve gudstjenesten, når de kommer til kirke. For noen er kirkekaffe «kleint», for andre et ønsket møtested. For noen er det greit å ha en kopp i hånda for å overvinne sjenansen for andre. Det vil være fint om presten kan veilede til kirkekaffen ved avslutningen av gudstjenesten, og oppfordre til å snakke med noen man ikke kjenner fra før. Mange har tatt vel imot «kirkekaffe» med is eller frukt på kirkebakken de ganger det har vært arrangert.

Nattverden er en egen form for måltid. Det er den enkeltes møte med Gud «som kropp» i de gaver som deles ut. Noen opplever fellesskap i køen fram til nattverden, andre ikke. Noen opplever fellesskap med sine kjære døde bak den usynlige halvsirkelen ved å knele til nattverd ved alterringen. Skjærtorsdagens måltid ved bord i Asker kirke gir særegent fellesskap, men de fleste var glad man måtte gå fram for å motta nattverden. Å sette stolene og det framskutte alteret slik at det gir en annen opplevelse av fellesskap, er en særlig mulighet i Asker kirke.

(8) 18. oktober 2022: **Bønn som pulsslag. Svar i bønn?**

Karoline Astrup innledet med sin personlige erfaring med bønn, blant annet med gamle kontemplative bønnepraksiser, der ordene knyttes til åndedrettet eller hjertets pulsslag. Hun snakket også om bønn som et slags ankerfeste, som noe å holde fast i uansett hvordan livet er.

Samtalen synliggjorde ulike erfaringer og mangfoldige måter å be på: Tidebønner. Bønnelister. Takksigelser. Ordløse bønner. Liturgiske bønner. Daglige rutiner gjennom bordvers og morgen/kveldsbønner. Fadervår som noe å ty til når man ikke finner egne ord. Erfaringer med på den ene siden å «kommandere» Gud, og på den andre siden å be om å ledes til det som er rett. Lærer vi å be eller kommer det av seg selv ved hengivelse? Bønn som samtale. Ingenting er riktig eller galt, og behøver ikke være godt formulert. Takk kan være en viktig del av bønn. Men også bønnerop. Det går an (og kan være godt) å «brøle» til Gud. Vi trenger ikke å finne fine ord, eller «ta oss sammen» for Gud. Det er heller ikke feil å be om materielle ting, alt vi er avhengige av. Salmenes bok ble nevnt som kilde til inspirasjon. Blant annet salme 31 som rommer overgivelsesbønnen, som også står i salmeboka nr. 941.1. Det kan være godt å be både alene og i fellesskap med andre.

(9) 15. november 2022: **Når bønn driver til handling**

Ingjerd Kvalvaag Flæte og Sigrun Møgedal innledet om hvordan bønn kan drive til handling i eget liv, overfor andre, i kirken, i verden. Samtalen tok utspring i alle bønnene i høymessen. Så mange av dem oppfordrer til å gå ut, til å omsette bønnen i handling. Skjer det? Besøke en som sliter? Gatekapellet i Asker er et sted for å be og tenne lys. Her utfordres vi på særlig måte til å se de andre, se ansiktene. Å vende seg mot hverandre er å handle.

I kirkebønnene ber vi at Gud handler, at vi blir en del av Guds handling. Er det bønn som driver til handling, eller er det heller slik at når vi handler og står i krevende situasjoner, da drives vi til å be? For noen er tjenesten å be, for andre å gå foran i handling. Hva er «kall» i dag, å være sendt, være Jesu etterfølger? Det heter at «det er makt i de foldede hender», men det er farlig hvis bønn blir en måte å utøve makt. For bønn er en endringskraft vi ikke eier, men får være en del av. Salmer kan uttrykke dette, som Svein Ellingsens «Noen må våke i verdens natt».

Å være i bønn er nærvær med Gud. Når vi vender oss mot hverandre forankres bønnen i et fellesskap. Det kan være i gudstjenesten, i grupper eller i folkelige bevegelser der bønn er sentralt (fra haugianerne til kristne fellesskap i dag).

(10) 17. januar 2023: **Hva betyr det å høre til i en menighet?**

Ingrid Hauge Lundby og Knut Lundby innledet. Å «høre til» i en menighet har mange betydninger. Geografisk hører døpte kirkemedlemmer til i det soknet, den menigheten,

der de bor. Men å kjenne tilhørighet er en opplevelse av fellesskap. Samtalen viste stort spenn i slike erfaringer. For dem som vokste opp i bygder med bedehus har Asker menighet gitt et fellesskap knyttet til kirkebygget og Askertun. Noen ser menigheten som en storfamilie, og ønsker at menigheten skal oppleves som et hjem. «Åpen kirke» er viktig som inngang for den som kjenner tilhørighet til kirken uten å være aktiv i menighetslivet. Men det er ikke bare lett å komme inn i menighetsfellesskapet for den som har nærmet seg «utenfra». Utfordringen er å se hverandre, å gi hverandre trygghet og tilhørighet, både i «menighetskjernen» og i det mye større landskapet av mennesker som en menighet favner.

Samtalen dreide seg mest om egen opplevelse av tilhørighet. Men også om forpliktelser i og ut over det indre fellesskapet. Hva med naboer, og alle som døpes «inn i Asker menighet og den verdensvide kirke»? Alle de flere tusen mennesker som er kirkemedlemmer i Asker sokn.

(11) 21. februar 2023: **Skal vi snakke med barn og barnebarn om tro?**

Karin Kilden innledet. Etter egne oppveksterfaringer i et lukket religiøst miljø er hun blitt svært oppmerksom på *hvordan* vi kan snakke med barn om Gud og Jesus. Hun ønsker å være veldig varsom. Hun sier til barnet «Jeg tror at ...» i stedet for å komme med påstander. Dermed gir hun barnet rom for å være uenig. Barnet må kunne kjenne det trygt å si at det undrer eller ikke tror. Du kan si hva som helst til barn, så lenge det er kjærlighetsfull frihet i det.

De fleste som var til stede, har vokst opp i en helt annen ramme, der kristendom var en selvfølge i skole og kultur, enn den vi møter i dag. Det er krevende å være besteforeldre som ønsker å formidle troens gleder til barnebarn. Foreldrenes syn må respekteres. Mobiltelefonen og nettbrettet tar barnas oppmerksomhet fra samtalen. Men det er ikke alltid det trengs ord for å skjønne hva vi besteforeldre står for. Barn fornemmer det. Noen barn lengter etter å høre at bestemor eller bestefar tror, og kan fortelle eller be for dem. Det gjelder å trå forsiktig, være oppmerksom og gripe de invitasjoner barna gir, til å svare og spørre videre. Det kreves både fintfølelse og frimodighet.

(12) 21. mars 2023: **Frimodighet**

Marianne Uri Øverland og Håvard Sporastøyl innledet om hvordan vi kan snakke – med og uten ord – om kristen tro med naboer, kolleger og andre kjente?

Marianne minnet om de tre sidene ved kirkens oppdrag: Fellesskap, vitnesbyrd og tjeneste. Selv syntes hun det kunne være «litt kleint» å vitne ved å evangelisere. Men hun er overbevist om at religion og kristen tro må nå ut over privatsfæren, der andre er. Det skjer ved å gå i kirken, oppføre seg så det stemmer med det jeg vil stå for, og ved å være lydhør overfor andre. For fellesskap må det være steder å invitere inn til som er åpne og rause, der vi ser de nye som kommer. Tjeneste er diakoni, om nødvendig med ord, som Frans av Assisi skal ha sagt.

Håvard fortalte om sitt engasjerte ungdomsliv med «full rulle" i ulike kristne grupper, men han synes det er vanskelig å få tilbake frimodigheten fra ungdomstida. Han foreslo fem punkter: 1) Å synliggjøre engasjementet ved å gå fast til gudstjeneste, 2) Å delta som kristen også i andre sammenhenger, 3) De gode gjerningene, det er dem folk ser, 4) Være frimodig i de aktuelle situasjonene, 5) Tørre å snakke om Jesus, ikke bare om kirken.

«Frimodighet» er et kristelig ord. Samtalen dreide seg både om språket vi kan bruke og om handlinger («gjerninger») som kristne. Det var bred enighet om at det gjelder å være åpen for situasjoner der det er naturlig å snakke med andre om tro. For den som søker inn i kirkefellesskapet, kan det imidlertid være vanskelig å få kirkevante til å snakke om Jesus. Forsiktighet rå. Noen opplever gode reaksjoner ved å si «Jeg ber for deg» i stedet for «Jeg tenker på deg». Handlingene våre kan være viktigere enn ordene. Uten diakoni dør kirken. Det kan være enkle, men troverdige, handlinger.

(13) 19. september 2023: **Tro, håp og bærekraft**

Atle Sommerfeldt og Tormod Vaksvik Håvaldsrud innledet, som oppfølging av askerpolitikernes paneldebatt om klimapolitikk på Askertun før valget. Momenter fra samtalen:

Kirken har lang tradisjon med å spille en rolle i samfunnet. Kirken kan ha en aktiv samtale gående med politikerne. Samtalen skal speile samfunnsengasjement, kirken må sette ord på det mennesker er opptatt av. Vi kan benytte et felles språk fra bærekraftmålene til FN. Mange mennesker er skadelidende av klimaendringene. Det går an å leve godt i en ny samfunnsstruktur som ikke forbruker så mye ressurser. Enkeltindividet står altfor alene i å gjøre miljøvennlige valg.

Arealplanen i Asker som eksempel: Ikke akseptere uttalelser som at «et lite inngrep gjør ingen skade alene" eller «noe må vi ofre for et annet mål». Bra at politikere ønsker høringsuttalelser også fra andre. Kirken skal ikke bare be om pengestøtte til egen virksomhet. Menighetsrådet og fellesrådet kan ta opp saker som skal behandles i kommunepolitikken.

Hva er de etiske rammene kirken skal stå for? Savner teologisk refleksjon om hvilken bærekraft "de kristne" står for. Savner at prostene og prestene i Asker kan røske tak i folk. Det er mulig å leve enklere for miljøets skyld. Gjenbruksbutikk er for eksempel både meningsfylt arbeid og populært for kunder i alle aldre.

Det er en hårfin balanse mellom å utfordre, og ikke utstøtte de som har annerledes mening. Den enkelte trenger derfor en tydelig felles ramme i samfunnet som avgjør hvordan det er riktig og hvordan det er galt å leve bærekraftig, slik som røykeloven fungerer.

Vi har et håp?

(14) 17. oktober 2023: **Misjon og trosopplæring i en ny tid**

Synne Sandbu og Marianne Uri Øverland innledet. Vi fikk vi høre litt om Bangladesh sin historie og geografi. Ved å utdanne interesserte innbyggere i teologi og ledelse klarte misjonærene å få menighetsvekst. Asker menighet har vært med å drive en kristen videregående skole i Dhaka. Etter korona-nedstengningen er skolen nå nedleggings-truet. Asker menighet har også hatt en vennskapsmenighet i Bangladesh som vi har mistet kontakten med. Fattige menigheter ønsker først og fremst å bli bedt for.

En fin definisjon av misjon er diakoni, gudstjenestefeiring og proklamasjon av Jesus som frelser. Kirka skal drive misjon. En fin formulering av misjon på svensk er at vi skal «förverkliga Guds vilja i världen». Misjon kan beskrives ved å vise Guds nærvær i verden. Vi får fort assosiasjonen av å spre religionen utenfor våre landegrenser når vi hører ordet misjon, men misjon gjelder også her hjemme.

Arrangementet OnsdagsÅpent på Askertun er fullt av misjon. Det er misjonsarbeid å bidra og legge til rette for dette ukentlige arrangementet. Menigheten er inkluderende, gir folk varme og tilhørighet. Fireåringen i en familie elsker å synge, og har dradd med seg foreldre og besteforeldre til Askertun. Når det er feriestengt er det viktig for fireåringen å holde på rytmen, så da må besteforeldrene komme hjem i stua, og alle må sitte på teppe på gulvet og synge sangene fra småbarnssang sammen.

Åpen kirke er et sjeldent sted i Asker det er mulig å være helt stille. Folk får komme på egne premisser til åpen kirke fordi dørene står åpne. Hyggelig når de besøkende etter å ha vært i åpen kirke flere ganger, får lyst til å prate. Det hadde vært fint med en enkel brosjyre liggende i kirka som veldig enkelt forklarer evangeliet med lite tekst, noen bilder. Gatekapellet midt i Asker sentrum med samling hver onsdag kl.08.00 er også et sted å vise Guds nærvær i verden.

(15) 21. november 2023: **Vårt forhold til krig**

Oscar Braadlie og Håvard Sporastøyl innledet.

Når vi snakker om krig, må vi være på vakt. Vi kan ikke akseptere at noen mennesker må ofres for å følge en ideologi, en konspirasjonsteori eller noe annet "overordnet". Vi må være på vakt ved å lytte godt, slik at vi kan skille sannheten ut fra propaganda.

Troen og bønner tar ikke parti. Vi kan be for soldatene og for de villfarne. Vi må holde sammen uavhengig av landegrenser. Det står i Bibelen at vi skal lyde øvrigheten, men at det står også at vi skal lyde Gud mer enn mennesker. Blir vi stilt ovenfor umulige valg, kan vi prøve å være som Jesus, som først og fremst fremmet de svakeste og de stemmeløses sak.

Det er sterkt å være til stede og møte ofrene i en konflikt. Mange palestinere og israelere mener de en gang i fremtiden må kunne leve sammen. Ved å be får vi konsentrere oss om hva vi ønsker å gjøre. Det er fryktelig vanskelig å velge parti.

Slik holocaust var prosjektet om å utslette jødene, kalles fordrivelsen av palestinerne nakba.

Vi må lete etter stemmene fra våre kristne søsken i verden som står midt i krig og kamp. Vi må lytte, være på vakt og snakke sant. Hvorfor tør vi ikke bruke ordet okkupasjon om Israels makt over Palestina etter 1967 og fram til i dag? Både FN og kristne i Palestina er tydelige på det.

Det ble stilt spørsmål om vi har rett til å tvinge fred mellom de som strider. Opplevelse av å ha en fremtid gir mulighet for å ville samarbeide. Ovenfor de som har mistet motet kan vi forsøke å vise hvordan vi kan ha håp. Det gjelder å ikke gi opp. Jesus sa mange ganger til folk som hadde mistet motet: "reis deg" og videre uttalte han en oppfordring om å utføre handlinger som kunne være meningsfulle å kjempe for.

(16) 23. januar 2024: **En menighet der skeive er trygge og respekterte?**

Det er et enkelt svar på dette spørsmålet, sa Helge Scott i sin innledning: Vi skal ta imot skeive som alle andre, som den de er. Han siterte sin bestefar Gabriel Scott, som så godhet som livets innerste behov. Godhet bygger alltid opp.

Diakon Inga Mari fortalte i sin innledning at det ikke skulle snakkes om homofili da hun kom til Asker menighet for 12 år siden, fordi det kunne splitte. I fjor ble regnbueflagget heist her for første gang. Det betød mye for enkelte som har kjent seg utenfor kirken. Menighetsrådet vil ha «trygge rom» for alle skeive. Vi skal ta imot folk som de er, slik Jesus gjorde. Det er ikke to syn på hva en menighet er; det er et «vi»-prosjekt.

Flere var åpne om nær erfaring med «det skeive». De som er eldre kan ha møtt det i arbeidslivet og i egen familie og trenger ikke å bli belært om temaet. For de fleste unge er ikke dette lenger et spørsmål, men mange konfirmanter har en formening om at kirken ikke liker skeive.

«Hvorfor skal vi trenge å sitte her og snakke om dette?!» sa en. Det er behov for slike samtaler så lenge det er utrygt for noen, sa sokneprest Karoline. I menigheten må vi kunne klare møte hverandre med respekt. Man kan aktivt bidra til menigheten som et trygt rom, selv om vi ikke er enige i alle uttrykk og argumenter i diskusjonen om LHBTQ+. Det ble uttrykt bekymring for polarisering som ikke tjener saken.

(17) 27. februar 2024: **GLEDE. Er glede illusjon eller ekte vare?**

Ingjerd Kvalvaag Flæte Innledet med å minne om at det finnes hundre bibeltekster om glede. I salmeboka er glede tema særlig i dåpssalmer. Humoristisk sans er en «gudegave», men man kan ikke være glad alltid. Vi lever med ulike livsbetingelser. Men vi kan søke det som gjør glad. Å dele glede er gratis. Glede er en kilde til styrke og helse.

Linn Askvik fulgte opp dette. Hun er «livsstyrketrener» og tok alle som var til stede med i et fargerikt opplegg. Gjennom lek med ballonger, tegning med fargeblyanter og andre øvelser ble vi utfordret til å kjenne gleden i eget liv og egen kropp. Hva hindrer deg i å gi gleden mer plass? Ved å undre oss, kan vi åpne for den gleden som bare Gud kan gi.

Flere trakk i samtalen fram betydningen av å bare være stille, gi rom for «det ømme tilbakeblikket» på dagen. Glede handler om relasjoner – til Gud og til andre. Det er så mange knuste relasjoner mellom mennesker. Vi må lete etter relasjoner som åpner opp, så gleden slipper fram. Være en medvandrer.

(18) 23. april 2024: Kan vi tro på trosbekjennelsen?

Ved siden av den trosbekjennelsen som vanligvis brukes i gudstjenesten (den apostoliske) har vi også den mer poetiske nikenske trosbekjennelsen som særlig benyttes ved høytidene. Ingrid Louise Hauge minnet i sin innledning om at vi i Asker menighet også bruker «Måne og sol» som trosbekjennelse i familiegudstjenester og Erik Hillestads «Credo» i kveldsmessene. Det første leddet i alle disse er avgjørende, sa hun, om man tror det er en Gud eller ikke. Den andre artikkelen framholder Jesus som sann Gud og sant menneske. Alle fortellinger om Jesus er altså fortellinger om Gud. Den tredje artikkelen minner om at Gud fortsetter å skape. Den hellige ånd «gjør levende», som det heter i den nikenske bekjennelsen.

I den apostoliske versjonen sier vi «Jeg tror», mens «Vi tror» i den nikenske. Når «vi» framsier trosbekjennelsen kan vi lene oss på kirkens lange historie og store fellesskap uten at «jeg» må stå inne for alt som sies, framholdt Knut Lundby i sin innledning.

Samtalen ga mange fasetter om tro og bekjennelse. Tro er valg, å satse på at det er en Gud. Å bekjenne dette, er å gjøre det kjent. Trosbekjennelsen rommer en forventning, et håp. Å framsi trosbekjennelsen i kirkerommet med all sin kunst og musikk gjør det mulig å hvile i kirkens lange historie. Vi trenger ikke problematisere. Enkel tro går sammen med et komplisert og velfungerende hode, som en sa. Det handler om hengivelse, om å hengi seg.